

HỒI THỨ TÁM

HOÀNG TÂY SONG NGHĨA

T trời chớm lạnh, mưa rơi trên mặt sông tạo thành những chấm nhỏ li ti, phủ khắp không gian như một tấm tơ nhện khổng lồ.

Mưa nhẹ phủ lên rặng liễu suốt dọc bờ dăm mặt đê như làn sương bao phủ trông rất thi vị.

Hôm ấy vừa chính ngọ. Trên mặt đê du khách tụ năm tụ ba vừa đi vừa thưởng cảnh trò chuyện râm ran, chỉ có một người ngoại lệ.

Đó là một thiếu nữ bận thanh y, tay trái vung vẩy chiếc ô màu hồng nhạt, bước lững thững một mình dọc rặng liễu.

Thân thể nàng uyển chuyển mảnh mai, dung mạo kiều diễm, dáng vẻ trẻ trung nhanh nhẹn trông lại càng quyến rũ.

Giả như nàng không mang kiếm thì chắc đã có người đến lân la làm quen từ lâu.

Tuy rằng người mang kiếm chưa hẳn đã biết dụng kiếm, nhưng một thiếu nữ mỹ miều như thế mà mang kiếm tới đây một mình thì việc đó cần phải cân nhắc cẩn thận trước khi làm quen.

Khất cái, kẻ xuất gia và nữ nhân đơn độc là ba hạng người tối nguy hiểm mà người trên giang hồ thường tránh.

Hơn nữa, thiếu nữ này không những biết dụng kiếm mà còn là một kiếm thủ có hạng.

Tuy nàng không nổi danh nhưng phụ thân nàng Ngạo Tiểu Sơn là một trong những kiếm khách rất lừng danh trên giang hồ.

Phải thiếu nữ chính là Ngạo Ngọc Sương, ái nữ độc sinh của Ngạo Tiểu Sơn. Nhất kiếm lôi đình, cửu hoàn lánh điện. Ngoài ra Ngạo Tiểu Sơn còn rất thiện nghệ về môn ám khí, mười năm trước đã lừng lẫy giang hồ với danh hiệu Nhất Kiếm Cửu Phi Hoàn. Người ta nói hổ phụ không sinh khuyển tử. Ngạo Ngọc Sương tuy là nữ tử nhưng gia học uyên thâm, kiếm thuật đương nhiên không phải hạng tầm thường. Đáng tiếc là nàng bản tính hiền hậu không chuyên tâm nhiều đến luyện võ nên công lực còn hạn chế.

Liễu theo gió phi vũ trông rất ngoạn mục. Ngạo Ngọc Sương ngắt một cành liễu, mắt mơ màng dõi theo hướng xa xăm, miệng bỗng cất tiếng ngâm khe khẽ: *"Thu dùng dằng luyến liễu chưa đi, Tình nồng sao đã vội phân ly? Đường xa bốn ba chân ngựa. Chinh nhân nghĩ ngại gì? Quê hương sau rặng liễu.. Tình nương ngóng người đi."* Mỹ nhân, cành liễu, tiếng ca trong ngần, thật khéo động lòng nhân! Ngạo Ngọc Sương đứng cách xa du khách một quãng, chỉ nhìn dáng vẻ cũng đoán được nàng đang vui.

Có lẽ còn hơi lâng lâng men rượu một chút nữa! Quả vậy, nàng vừa uống hai chén rượu trong một tửu lâu để chia tay với vị bằng hữu của phụ thân nàng – Lộ Vân Phi.

Lộ Vân Phi sau khi rời khỏi Đường gia lão điếm, mục tiêu đầu tiên của chàng là đến Giang Nam tìm Ngạo Tiểu Sơn.

Lộ Vân Phi chỉ lớn hơn Ngạc Ngọc Sương 7 tuổi nhưng vì có mối thâm giao với Ngạc Tiểu Sơn nên hai người xưng huynh gọi đệ vì thế Ngạc Ngọc Sương phải gọi chàng là Lộ thúc thúc, gần đây mới đổi thành Lộ đại ca. Cho dù nàng gọi thế nào, Lộ Vân Phi cũng rất thích và không thấy có gì đặc biệt. Giá lúc này chàng có mặt trên bờ đê để nghe lời ca tha thiết của Ngạc Ngọc Sương tất cũng hiểu ra tâm ý của thiếu nữ vừa 16 tuổi này. Tiếc rằng chàng đã đi xa, hơn nữa còn bỏ đi một cách vội vàng như cố tránh một mối tình.

OoO

Nước từ chiếc ô nhỏ xuống thấm vào cành liễu trên tay Ngạc Ngọc Sương rồi nhỏ xuống từng giọt như nước mắt. Ngạc Ngọc Sương ca xong, mắt vẫn nhìn về phía xa xăm, bất giác buông một tiếng thở dài. Chợt có tiếng nói vang lên phía sau:

- Ca hay lắm!

Ngạc Ngọc Sương kinh hãi quay lại, thấy cách nàng chừng 7, 8 thước một trung niên nhân đang đứng ngậy mặt nhìn.

Người này bần một bộ thanh bào đã tàn, mặt đỏ bừng, hai tay cầm hai bình rượu, mắt hau háu nhìn vào thân hình kiều diễm của Ngạc Ngọc Sương, hai chân chảo đảo hâu như không đứng vững. Tuy diện mạo trung niên nhân không đến nỗi khó coi nhưng Ngạc Ngọc Sương vừa bắt gặp ánh mắt ấy đã thấy lòng phát run. Trung niên ngẩng ra một lúc rồi cười nói:

- Ca hay lắm! Người cũng thật xinh!

Ngạc Ngọc Sương nhú mày quay đi. Trung niên nhân lão đảo bước quanh Ngạc Ngọc Sương một vòng lại nói:

- Lúc đầu ta tưởng rằng chỉ nhìn nàng phía sau mới động lòng người, không ngờ nhìn bất cứ góc độ nào nàng cũng đẹp!

Ngạc Ngọc Sương còn trẻ, ít được ra ngoài nên việc tiếp xúc với người đời còn bỡ ngỡ, thấy một người lạ tán mình một cách suồng sã như vậy thì mở to mắt nhìn tỏ vẻ kỳ quái.

Trung niên nhân chợt hỏi:

- Cô vừa tiễn một người đi phải không? Ngạc Ngọc Sương bất giác gật đầu.

Trung niên nhân lại hỏi:

- Tiểu tử đó là ai?

Ngạc Ngọc Sương tỏ vẻ khó chịu:

- Là ai thì việc gì đến ông?

Trung niên nhân chợt buông lỏng tay như không còn chút sức lực, làm cả hai bình rượu rơi xuống mặt đê vỡ tan, rượu chảy lênh láng. Trung niên nhân không để ý gì đến sự việc vừa rồi, vẫn đăm đăm nhìn Ngạc Ngọc Sương nói:

- Ta sẽ thay nàng đi lôi cổ tiểu tử đó về giáo huấn cho hắn một trận, thế nào?

Ngạo Ngọc Sương kỳ quái hỏi:

- Vì sao?

- Nàng không muốn quen ta nhưng trái lại ta muốn chết đi được!

Trung niên nhân tức giận nói:

- Nàng ca những gì tình nồng sao đã vội chia ly, rồi tình nồng ngóng người đi, thế mà hấn cứ vô tình bỏ đi để nàng ở lại đây một mình, chẳng lẽ như thế còn chưa đủ giận cho một trận?

Ngạo Ngọc Sương bỗng cười ngất. Nàng cười trông lại càng mê đắm! Trung niên nhân phát ngơ, nộ khí bỗng tiêu tan, ngoác miệng ra cười nói:

- May mà tiểu tử đó không còn ở bên nàng, nếu không trên bờ đê này không thiếu nữ nhân, chỉ e ta không lưu ý đến nàng đâu! Ngạo Ngọc Sương bỗng trở nên cảnh giác đề phòng.

Trung niên nhân nhìn như muốn nuốt chửng nàng, hồi lâu chợt hỏi:

- Nàng tên là gì?

Ngạo Ngọc Sương cau mày đáp:

- Tại sao ta phải nói tên với người?

Trung niên nhân vẫn điềm tĩnh:

- Để tiện xưng hô thôi mà!

- Nhưng ta lại không muốn quen biết người!

Nói rồi sấn lên một bước. Ngạo Ngọc Sương sợ hãi lùi lại.

Trung niên nhân trừng mắt hỏi:

- Nàng thật không muốn nói cho ta biết?

Ngạo Ngọc Sương hừ một tiếng đáp:

- Đương nhiên là thật!

- Thế thì mấy cô nương trong cùng viện với nàng sẽ cho ta biết!

Ngạo Ngọc Sương nhú mày hỏi:

- Người cho ta là người nào? Trung niên nhân cười khả ố:

- Chẳng lẽ nàng là gái nhà lành?

Ngạo Ngọc Sương lại hừ một tiếng.

Trung niên nhân nói tiếp:

- Như thế càng hay! Cha mẹ nàng sẽ không phản đối, ta lập tức cho người đến cầu thân.

Ngạo Ngọc Sương định không nói nhưng cuối cùng tức giận thét bật lên:

- Người tự cho mình là hạng người gì?

Trung niên nhân cười hô hố đáp:

- Là người! Hơn nữa là người có nhiều tiền!

Ngạo Ngọc Sương chun mũi quay đi. Trung niên nhân vẫn cười lẳng lơ nói tiếp:

- Hãy theo ta đi. Nàng dùng suốt đời cũng không hết tiền đâu! Rồi nhảy qua phía đối diện với Ngạo Ngọc Sương.

Ngạo Ngọc Sương nói:

- Người say rồi!

Trung niên nhân cười to:

- Tửu lượng ta vô địch thiên hạ uống cả nghìn chén chưa say nữa là..

Ngạo Ngọc Sương đành dừng bước, không nhịn được mỉm cười:

- Đúng là rượu nói!

Rồi tránh sang bên định bỏ đi. Trung niên nhân lại bước sang chặn lại. Ngạo Ngọc Sương sáng giọng:

- Người làm gì vậy? Tránh ra!

Trung niên nhân lắc đầu:

- Chúng ta phải nói cho rõ ràng đã!

- Thế là quá đủ rồi!

- Nàng có chấp nhận lấy ta không?

- Đừng nằm mộng!

Trung niên nhân vẫn cười ồm ồm:

- Ta có gì không tốt nào? Có nhiều tiền, tương mạo cũng không đến nỗi khó coi...

Ngạo Ngọc Sương cười nhạt:

- Nhưng da mặt quá dày!

Trung niên nhân không chút méch lòng cười hô hố nói:

- Vậy thì có sao đâu? Thậm chí nên coi đó là ưu điểm nữa!

- Hừ! Ngạo Ngọc Sương quyết định không dây vào con người khả ố này nữa, tránh sang bên định bỏ đi. Nhưng trung niên nhân vẫn không chịu bỏ, cũng nhảy sang tả chặn đường nói:

- Thôi được! Nàng không muốn lấy ta thì thôi vậy, nhưng phải cùng ta chơi mấy ngày được chứ?

Ngạo Ngọc Sương không chịu được quát lên:

- Cút đi! Trung niên nhân cứ lải nhải:

- Nàng không chấp nhận ư? Vậy phải có điều kiện gì nàng mới chấp nhận? Ngạo Ngọc Sương đưa mắt nhìn đám du khách trên đê không xa họ bao nhiêu, lạnh giọng:

- Tránh ra, không ta kêu lên đấy!

Trung niên nhân quay lại nhìn đám du khách rồi bỗng cười to nói:

- Dù nàng có kêu rát cả cổ cũng không ai dám can dự vào đâu! Hấn vừa dứt lời thì có hai hán tử từ đám đông bước lại gần. Hai hán tử này một cao một thấp, lưng đeo đao dài, mới trông cũng biết người chính phái Hán tử mình cao hơn chưa tới đã nói:

- Cô nương, có chuyện gì vậy?

Ngạo Ngọc Sương chưa kịp đáp thì trung niên nhân đã cướp lời: -

Hai chúng ta đang tâm sự, không liên quan gì đến các người cả. Hai hán tử dừng lại.

Ngạo Ngọc Sương tức giận quát:

- Nói bậy! Ta quen biết gì người?

Hán tử lùn đi sau vung tay lên nói:

- Ta đã bảo tên này chẳng phải hạng tốt lành gì mà! Rõ ràng là bức hiếp cô nương kia, quả không sai!

Trung niên nhân trừng mắt hỏi:

- Các người là cái thứ gì chứ? Dám ăn nói như vậy với lão tử các người đây sao? Xưng danh tánh nghe xem!

Hán tử lùn mập vỗ ngực nói:

- Ta là Giả Phụng! Rồi chỉ sang hán tử cao tiếp:

- Còn đây là Hàn Phương đại ca ta.

- Giả Phụng, Hàn Phương?

Trung niên nhân lẩm bẩm, gõ trán nghĩ ngợi một lát rồi chột hỏi:

- Chẳng lẽ các người là Hoãng Tây Song Nghĩ?

Giả Phụng gật đầu:

- Chính phải!

- Có một người tên là Hoàng Tra, chẳng hay các người có ấn tượng gì với cái tên đó không? Giả Phụng sững người một lúc trả lời:

- Đó là sư thúc chúng ta.

Trung niên nhân cười hỏi:

- Hoàng Tra là sư thúc các người ư? Giả Phụng gật đầu:

- Không sai!

- Hấn bây giờ thế nào?

Giả Phụng chớp chớp mắt trầm giọng:

- Lão nhân gia tạ thế 5 tháng rồi! Dừng lại một lúc hỏi:

- Các hạ là người nào? Chẳng lẽ là bằng hữu của Hoàng sư thúc?

Trung niên nhân không trả lời mà phản vấn:

- Sư thúc các người vì sao mà chết? Chắc không phải vì trọng bệnh chứ?

Giả Phụng lắc đầu:

- Không phải! Bị người ám sát. Trung niên nhân cười hỏi:
- Bị một đao cứa đứt yết hầu đúng không?

Giả Phụng sững sốt hỏi:

- Sao các hạ biết?

Trung niên nhân điềm tĩnh trả lời:

- Bởi vì kẻ giết hấn chính là lão tử ta đây!

Giả Phụng trở mặt hỏi:

- Là người?
- Phải!

Đúng chứ!

- Tuyệt đối không giả!

Giả Phụng đưa tay rút đao, nhưng bị lão ca là Hàn Phương ngăn lại nói:

- Lão đệ không được lỗ mãng!

Giả Phụng kêu lên:

- Nhưng chính miệng hấn nói ra mà?

Hàn Phương xua tay:

- Nhưng dù sao cũng nên hỏi lại căn kẽ đã.

Giả Phụng gật đầu:

- Thôi được!

Rồi hướng sang trung niên nhân hỏi:

- Người với gia sư thúc có cừ oán gì?

Trung niên nhân thản nhiên đáp:

- Không có cừ oán.

Giả Phụng giận run lên rùng mắt hỏi tiếp:

- Vì sao người giết lão nhân gia?

Trung niên nhân chợt cười to một tràng mới nói:

- Giết người đâu phải khi nào cũng do cừ oán đâu?

Rồi chợt nghiêm mặt lạnh lùng buông từng tiếng:

- Chỉ vì có người mua mạng hấn!

Giả Phụng đã không nhịn được quát lên:

- Ai?
- Ta không rõ .

Giả Phụng chợt tỏ ra nghi hoặc hỏi:

- Sao lại có chuyện kỳ quặc như vậy?

Trung niên nhân nghiêm chỉnh trả lời:

- Ta chỉ việc giết người chứ không quan tâm đến những chuyện khác.

- Vậy thì ai quan tâm?

- Lão đại ta.

- Lão đại người là ai?

Trung niên nhân đáp:

- Ta họ Liễu, tên Cô Nguyệt.

- Liễu Cô Nguyệt?

Giả Phụng chột biến sắc.

Hàn Phương vừa nghe danh cũng tái mặt, buộc miệng hỏi:

- Trung Châu Ngũ Tuyệt?

Trung niên nhân điềm nhiên gật đầu:

- Không sai!

Nghe mấy tiếng Trung Châu Ngũ Tuyệt, Ngạo Ngọc Sương cũng giật mình quay lại nhìn trung niên nhân. Tất cả các du khách đang túm tụm lại gần định xem một trường huyền ảo, vừa nghe thế mặt đều tái xanh tẩn đi. Quả là cái tên Trung Châu Ngũ Tuyệt có tác dụng không khác gì một thứ bệnh dịch hạch.

Trung Châu Ngũ Tuyệt là 5 tên sát thủ chuyên nghiệp, cùng Bàn Long Sơn Trang ở Trịnh Châu lừng danh giang hồ, lại có mối thâm tình không nhạt. Năm nhân vật đó là Tiên Kiếm Đỗ Phi Hùng, Ma Dao Liễu Cô Nguyệt, Quỷ Phủ Bạch Tùng Phong, Thần Quyền Quách Trường Khê, và ám Khí Vô Địch Tôn Hạnh Vũ.

Trong Trung Châu Ngũ Tuyệt mỗi tên có một tuyệt nghệ tung hoành suốt khu vực Lương Hà suốt mười mấy năm chưa bao giờ thất thủ, là mối kinh hoàng của người trong giang hồ. Lão ngũ là Đỗ Phi Hùng, lão đại là Tôn Hạnh Vũ. Cả năm nhân vật này đều mang danh hiệu thi vị thoái tục, dung mạo cũng ưa nhìn, thậm chí dung mạo còn có vẻ thư sinh nhưng thủ đoạn cực kỳ tàn độc vô tỷ.

Trong mười mấy năm chúng giết người vô số, chỉ cần nghe danh ai cũng biến sắc coi như rắn rết. Liễu Cô Nguyệt đưa mắt nhìn đám đông đã tẩn đi không còn bóng người nào, cười to nói:

- Trong Ngũ Tuyệt thì lão tử bài danh thứ tư.

Hàn Phương thốt hỏi:

- Ma Dao Liễu Tứ?

- Chắc các người đã nghe nói đến Tiên Kiếm, Ma Dao, Quỷ Phủ, Thần Quyền và Ám Khí Vô Địch?

Hàn Phương cười nhạt, không đáp. Giả Phụng rút đao ra. Hàn Phương đưa tay ngăn lại nói:

- Khoan đã!

Giả Phụng đã vung đao lên, thấy đại ca ngăn lại thì ngạc nhiên hỏi:

- Còn khoan gì nữa?

Hàn Phương nói:

- Người không thấy người này đã uống quá nhiều rượu hay sao?

Tính tình sư huynh đệ khác hẳn nhau, Giả Phụng thô lỗ nóng nảy, còn Hàn Phương lại chính chắn thận trọng.

Ngạo Ngọc Sương bồng chen lời:

- Không chừng người này say rượu mà nói hồ ngôn bát đạo...

- Im miệng!

Liễu Cô Nguyệt bồng quát lên, nhìn Ngạo Ngọc Sương găm ghè:

- Tứ gia đã nói với người uống nghìn chén còn chưa say sao dám bảo ta say rượu?

Giả Phụng trừng mắt nhìn Liễu Cô Nguyệt phát nộ nói:

- Người nếu không giết sư thúc chúng ta thì làm sao biết rõ sư thúc ta bị một đao chém đứt cổ?

Liễu Cô Nguyệt thản nhiên khẳng định:

- Người nói đúng!

- Nếu người đúng là Ma Đao Liễu Cô Nguyệt thì lời người lại càng xác thực.

Liễu Cô Nguyệt lại gật đầu:

- Cũng không sai!

Giả Phụng nhìn Hàn Phương nói:

- Đại ca, tuy hắn đã uống nhiều nhưng xem ra bộ dạng chưa đến nỗi hồ đồ.

Hàn Phương gật đầu. Cả Ngạo Ngọc Sương cũng tin lời Giả Phụng có căn cứ. Giả Phụng gạt tay lão đại ra nói:

- Ít nhất chúng ta cũng có thể kiểm tra xem tên này có đúng là Ma Đao thật không?

Hàn Phương chấp thuận:

- Được lão đệ cứ thử xem.

Liễu Cô Nguyệt cười to nói:

- Rất hoan nghênh!

Rồi quay sang Ngạo Ngọc Sương:

- Trước hết để ta giết hai tên thích nhúng mũi vào việc không phải của mình này rồi sẽ tiếp tục tâm sự với nàng. Hãy ngoan ngoãn chờ ta ở đây, đừng đi nhé!

Giả Phụng gằn giọng:

- Để ta xem người có bao nhiêu bản lĩnh?

Liễu Cô Nguyệt đáp:

- Bản lĩnh ta tuy không nhiều nhưng dư sức thu thập hai tiểu tử ngươi!

Còn nhìn Ngạo Ngọc Sương cười nói thêm:

- Nàng hãy xem anh hùng như thế nào, nhất định sẽ thấy lấy ta là rất xứng đáng!

Ngạo Ngọc Sương quay mặt đi tỏ ý không chấp. Liễu Cô Nguyệt cười khùng khục tiếp:

- Được Tứ gia ta phải lòng là phúc khí cho ngươi đó. Đột nhiên đưa tay chộp búi tóc của Ngạo Ngọc Sương. Nàng hốt hoảng lùi về hai bước.

Liễu Cô Nguyệt cười kha kha nói:

- Nàng tránh đi đâu chứ? Tứ gia đã ưa mắt ai thì không thoát được đâu!

Ngạo Ngọc Sương bụng thâm run. Trong năm tên quái vật thì Ma Dao Liễu Cô Nguyệt nổi tiếng là tham rượu và háo sắc, chẳng những giết người như ngóe mà còn dám dẫm vô sĩ tàn hại không biết bao nhiêu nữ nhân. Nàng bỗng thâm mong kẻ nát rượu này không phải Liễu Cô Nguyệt đồng thời lo lắng thay cho Hoảng Tây Song Nghĩa.

Giả Phụng chừng như bấy giờ đã sốt ruột quát:

- Mau phát đao ra!

Liễu Cô Nguyệt quay lại cười nói:

- Ngươi cứ việc phát đao trước đi!

Cả Hàn Phương lẫn Giả Phụng không khách khí, đồng thời xuất đao khỏi vỏ. Hai thanh đao có kích thước như nhau, dài chừng ba thước tỏ ánh thép xanh biếc.

Liễu Cô Nguyệt bĩu môi nhận xét:

- Những thanh đao tầm thường!

Giả Phụng hỏi:

- Chẳng lẽ của ngươi là bảo đao?

Liễu Cô Nguyệt giơ một ngón tay cai lên:

- Thiên hạ vô địch!

Hàn Phương cười nhạt:

- Cho khai nhãn giới!

Liễu Cô Nguyệt phanh áo lên lộ ra một thanh nhuyễn đao đen ngòm dài nhưng hẹp bản, chuôi đao khảm ngọc thạch bảy sắc. Liễu Cô Nguyệt miết tay vào cổ đao chỉ nghe sạt một tiếng, thanh đao đã rút ra khỏi vỏ, không những tỏa hàn quang sắc lạnh mà còn ngưng tụ hàn khí kinh nhân.

Hoảng Tây Song Nghĩa bất giác lùi lại. Hàn Phương kêu lên:

- Lưỡi đao nặng mùi sát khí! Chỉ có đao của kẻ sát nhân giết hàng trăm mạng người mới có loại đao sát khí đặng đặng như vậy.

Giữa sống đao khắc hình long phụng và ba chữ Liễu Cô Nguyệt. Nhìn ba chữ đó, Hàn Phương mặt biến sắc, còn Giả Phụng run giọng kêu lên:

- Đúng hẳn là Liễu Cô Nguyệt rồi!

Liễu Cô Nguyệt cười đáp:

- Thì ai bảo không phải chứ?

Hàn Phương nghiêng răng nói:

- Được lắm! Liễu Cô Nguyệt chột hỏi:

- Các người biết nguyên tắc của ta không?

Giả Phụng hỏi:

- Nguyên tắc thế nào? -

Ma đao đã xuất bao, không tẩm máu không quy hồi!

Giả Phụng nói:

- Chúng ta cũng vậy!

Liễu Cô Nguyệt nhú mày hỏi:

- Thật ư?

- Chúng ta cũng định hỏi người nói ra nguyên tắc đó có thật không?

Liễu Cô Nguyệt cười gằn nói:

- Làm sao bây giờ người vẫn không tin chứ? Chẳng lẽ đợi tới khi đao chọc yết hầu mới tin?

Hàn Phương lắc đầu nói:

- Được ta tin người!

- Vậy thì xông vào thôi chứ?

Giả Phụng lập tức hoành đao trước ngực, sắp sửa quét ngang vào sườn thì Hàn Phương lướt người lên nói:

- Nhị đệ công vào hạ bàn hẳn!

Lão đại sớm đã lưu ý thấy đối phương phân nào xỉn rượu nên chân không vững, hạ bàn không linh hoạt lắm. Đồng thời Hàn Phương cũng vung đao công vào thượng bộ tới hai mươi tám đao liên hoàn, chủ yếu nhằm vào tay phải đang cầm đao của Liễu Cô Nguyệt.

Giả Phụng xưa nay vốn nhất tâm nhất ý nghe lời đại ca, liền chuyển công thế nhằm vào hạ bàn đối phương cũng xuất liên hai mươi tám đao, khí thế vô cùng uy mãnh. Hoảng Tây Song Nghĩa vốn cùng nhau nhiều năm phối hợp khổ luyện nên không những đao thuật tinh diệu thần tốc, biến hóa kỳ ảo mà kết hợp hết sức linh hoạt. Tiếc rằng họ chưa từng gặp cao thủ trong những cao thủ như Liễu Cô Nguyệt.

Tên ma đầu này vừa xuất đao đã hóa giải được đao thế của Hàn Phương nhưng chân buộc phải lùi về hai bước mới thoát khỏi công thế của Giả Phụng. Hàn Phương đã xác định chính xác, quả nhiên hạ bàn của Liễu Cô Nguyệt kém linh hoạt. Hoảng Tây

Song Nghĩa lại triển khai công thế. Giả Phụng kỳ này thi triển 17 đao công vào hai chân đối phương, còn Hàn Phương vẫn xuất hai mươi tám đao liên hoàn uy hiếp thượng bộ.

Liễu Cô Nguyệt bình sinh tự phụ rằng mình có tử lượng hơi người, đến lúc này chợt nhận ra quả thật cơ thể có phần kém linh hoạt nhất là đôi chân.

Chợt nghe soạt soạt hai tiếng, hai ống quần của Liễu Cô Nguyệt bị đao của Giả Phụng làm rách hai đường dài, suýt nữa thì vào tới thịt. Liễu Cô Nguyệt thất kinh vội vã nhún mình nhảy lui tới bảy tám thước. Hàn Phương, Giả Phụng hai người xuất đao đuổi theo. Đột nhiên trong giây lát đó, những giọt mưa rơi vào vòng đầu đó trong vòng nửa trượng tán lác hết ra ngoài, ma đao trong tay Liễu Cô Nguyệt rít lên một tiếng ghê rợn.

Ngạo Ngọc Sương đứng ngoài quan chiến nên bao quát được hết trận đấu, thấy vậy kinh hãi la lên:

- Cẩn thận!

Lời vừa dứt, trường kiếm lập tức rút khỏi vỏ, thân ảnh mảnh mai của Ngạo Ngọc Sương lao vào trường đấu, kiến hóa ánh cầu vồng hướng thẳng vào hậu tâm Liễu Cô Nguyệt đâm tới!

Hàn Phương, Giả Phụng vừa nghe Ngạo Ngọc Sương cảnh báo thì ma đao của Liễu Cô Nguyệt đã chém tới rồi.

Nguyên là Liễu Cô Nguyệt lướt mình thoái lui, nhưng vừa chạm đất đã bật người, cả người lẫn đao bay ngược lại phía hai đối thủ, ma đao thi triển công thế vô cùng kỳ dị. Chỉ nghe phụt một tiếng thanh đao của Hàn Phương đã bị ma đao chém đứt phăng thành hai đoạn, nhưng lực đạo vẫn chưa hết bật sang phía Giả Phụng. Choang! Thanh trường đao của Giả Phụng bị đánh bật khỏi tay bay đi, Giả Phụng chỉ thấy cánh tay phải tê đi, chưa kịp định thần thì đã bị ma đao chém đứt họng.

Giả Phụng không kịp kêu lên một tiếng, thân ảnh đổ xuống, máu từ cổ ông ộc phun ra. Hàn Phương đao bị chém đứt đôi, thấy thế đao của đối phương còn mạnh biết rằng lão nhị gặp nguy hiểm liền cầm chuôi đao chỉ còn trơ lại một đoạn lưỡi trong tay lao sang ứng cứu, đâm cả thanh đao gãy vào ngực Liễu Cô Nguyệt.

Liễu Cô Nguyệt phản ứng cực kỳ thần tốc, vừa thu đao về đồng thời thân ảnh lướt sang trái nửa bước biến chiêu, ma đao chém ngược lại.

Phập! Cánh tay phải của Hàn Phương bị đứt bên dưới khuỷu, cả tay lẫn đao rơi phịch xuống đất, bàn tay vẫn còn nắm chặt chuôi đao. Hàn Phương rú lên một tiếng đưa tay trái ôm lấy vết thương, người lão đảo xuýt nữa thì ngã vật xuống...

Cũng may lúc đó một bóng người lao bổ tới. Liễu Cô Nguyệt chưa kịp quay lại thì một thanh kiếm đã đâm phập từ sau lưng xuyên tới trước ngực hẳn.

Thật không hổ danh Ma Đao trong Trung Châu Ngũ Tuyệt, Liễu Cô Nguyệt vẫn kịp chém ngược lại một đao. Người vừa đâm kiếm chính là Ngạo Ngọc Sương. Nàng không hề phòng đối phương trọng thương mà vẫn xuất thủ thần tốc như vậy, khi đao quang vừa lóe lên đã thấy chiếc ô cầm bên tay trái bị đứt thành hai đoạn, thân dù rơi ngay xuống mặt đất bị gió thổi xoay mấy vòng rồi rơi xuống nước.

Ngạo Ngọc Sương hốt hoảng buông thanh kiếm nhảy lùi lại.

Còn may là nàng kịp thời buông kiếm, nếu không đã bị chém đứt cổ họng rồi. Ngạo Ngọc Sương nhảy lùi liền ba bước tới hơn trượng, tay vẫn cầm cán ô đứng chết trân, toàn thân run bắn. Đó là lần đầu tiên nàng giết người.

Liễu Cô Nguyệt lão đảo quay lại máu từ mũi kiếm phun ra ướt đẫm ngực áo. Hấn hậm hực hỏi, giọng đã bắt đầu yếu đi:

- Thì ra là cô sao? Ngạo Ngọc Sương run rẩy trả lời:

- Chính là ta.

Liễu Cô Nguyệt nói:

- Không ngờ công lực của cô còn hơn cả hai tên tiểu tử kia.

Ngạo Ngọc Sương áp ứng:

- Ta... Liễu Cô Nguyệt tiếp:

- Nếu đao của chúng nhanh được như kiếm của cô thì ta muốn giết chúng cũng... không dễ dàng ...

- Người.

- Lẽ ra ta phải nhìn ra.

Liễu Cô Nguyệt thở dài, nhổ ra một búng máu lại tiếp:

- Bây giờ ở đây chỉ có bốn chúng ta. Bởi thế ta dồn hết thần trí đối phó với hai tên tiểu tử đó. Nếu ta cảnh giác với cô thì dù nhanh cô vẫn không giết được ta đâu!

Ngạo Ngọc Sương cũng tự biết như thế. Liễu Cô Nguyệt lại thở dài nói:

- Nếu không phải cô đẹp đến thế, nếu ta không uống quá nhiều rượu, nhất định ta đã nhận ra nhất thân tuyệt học.

Ngạo Ngọc Sương hỏi:

- Nhưng người nói rằng uống một nghìn chén cũng không say kia mà?

Liễu Cô Nguyệt cười chua chát:

- Đó là rượu nói!

Bấy giờ hấn đã tỉnh rượu giọng trở nên buồn bã:

- Lời của đại ca ta quả nhiên có lý, bảo ta suốt ngày trầm mê trong tửu sắc... tất có ngày sẽ bị chết vì tửu sắc, bây giờ quả nhiên ứng nghiệm.

Liễu Cô Nguyệt tì mũi đao xuống đất cố bước lên một bước run giọng hỏi:

- Cô rốt cuộc... tên là gì?

Nàng bật lên:

- Ngạo Ngọc Sương!

Liễu Cô Nguyệt hấp háy đôi mắt, trông đã bắt đầu dại đi nói:

- Ngạo Ngọc Sương! Tên hay quá.

Năm ngón tay cầm đao của tên ma đầu đã tái nhợt đi. Hấn chợt nói:

- Đa tạ!

Ngạo Ngọc Sương ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì thế?

Liễu Cô Nguyệt cười thắm:

- Cuối cùng cô đã cho ta biết tên, nếu không có lẽ ta chết không được nhắm mắt. Lời hấn nhỏ dân, thân thể từ từ rũ xuống rồi đổ ập trên mặt đất.

Quả nhiên hấn đã nhắm được mắt! Ngạo Ngọc Sương bỗng nhiên run bắn lên. Nàng hoảng sợ thật sự Nàng đứng lặng hồi lâu trên mặt đê, y phục đã bắt đầu thấm ướt. Hàn Phương chậm bước đến trước mặt Ngạo Ngọc Sương chấp tay vái một vái nói:

- Đa tạ cô nương đã cứu mạng!

Ngạo Ngọc Sương sực tỉnh lắc đầu nói:

- Đúng ra tôi phải cảm tạ hai vị.

- Không! Nếu cô nương không đâm hấn một kiếm đó thì tôi đã chết vì Ma Dao rồi!

- Nhưng nếu không có tôi thì hai vị đâu phải đánh nhau với tên ma đầu đó? Và vị Giả đại hiệp cũng không phải chết thảm bởi đao của Liễu Cô Nguyệt...

Hàn Phương lắc đầu:

- Cho dù không phải hôm nay thì sớm muộn gì chúng ta cũng phải liều mạng với hấn.

- Nếu Liễu Cô Nguyệt không nói thì hai vị sẽ không biết hấn đã giết chết lệnh sư thúc.

- Không! Thiên hạ không có chuyện gì giữ được bí mật mãi mãi.

Ngạo Ngọc Sương chột nhìn cánh tay phải bị cụt của Hàn Phương hỏi:

- Thương thế Hàn đại hiệp thế nào?

Hàn Phương đáp:

- Chỉ bị đứt một cánh tay thôi.

Ngạo Ngọc Sương nói:

- Tôi có thuốc trị thương...

- Không cần! Tôi đã tra dược xong, cầm máu rồi.

Quả nhiên máu ở chỗ đứt đã khô và mùi huyết tanh thoang thoang có mùi dược. Sau khi Liễu Cô Nguyệt bị đâm, Hàn Phương đã sơ cứu vết thương cho mình. Hàn Phương lại nói:

- Bây giờ chúng ta nên rời khỏi đây.

Ngạo Ngọc Sương ái ngại nhìn thi thể Giả Phụng hỏi:

- Hàn đại hiệp định đi đâu?

- Chúng tôi đi về hướng đông.

- Bây giờ hai vị cần được giúp đỡ. Chúng ta sẽ cùng nhau đi một đường.

Hàn Phương lắc đầu:

- Tại hạ không cần cô nương giúp đỡ đâu, tự mình...

Ngạo Ngọc Sương ngắt lời:

- Không được! Còn tử thi Giả đại hiệp nữa.

- Tôi mang theo được mà!

Ngạo Ngọc Sương chột nhìn sâu vào mắt đối phương rồi nói:

- Hàn đại hiệp kiên quyết không để tôi giúp đỡ, rốt cuộc là vì sao vậy chứ?

Hàn Phương cười khỏ đáp:

- Không vì sao cả! Cô nương đã có đại ân cứu mạng, tôi đã báo đáp thế nào. Đâu dám làm phiền đến cô nương nữa?

Ngạo Ngọc Sương lắc đầu:

- Hàn đại hiệp nói dối!

Hàn Phương áp úng:

- Tôi...

- Đừng chống chế! Tôi đã nhận rõ đại hiệp có điều gì đó.

Hàn Phương vẫn lắc đầu. Ngạo Ngọc Sương tỏ vẻ kiên quyết:

- Nếu đại hiệp không chịu nói rõ thì tôi sẽ quyết theo đến cùng!

Hàn Phương thở dài:

- Cô nương nhất định muốn tôi nói?

- Đương nhiên!

Hàn Phương cắn môi nghĩ ngợi một lúc rồi chột hỏi:

- Hiển nhiên cô nương biết Liễu Cô Nguyệt là người thế nào chứ?

Ngạo Ngọc Sương gật đầu:

- Hắn là lão Tứ trong Trung Châu Ngũ Tuyệt.

Hàn Phương lại hỏi:

- Trung Châu Ngũ Tuyệt là hạng người thế nào? Đương nhiên cô nương cũng biết rõ?

- Nghe nói rằng 5 tên ma đầu đó là sát thủ chuyên nghiệp.

- Cái đó thì tôi không dám khẳng định. Nhưng huynh đệ của chúng lại rất gắn bó với nhau như thủ túc, đó là sự thật.

Ngạo Ngọc Sương hỏi:

- Thế thì sao?

Hàn Phương đáp:

- Cả năm người này công lực đều cao cường, xưng là Tiên Kiếm, Ma Dao, Quỷ Phủ, Thần Quyền và Âm Khí Vô Địch. Nếu cả năm người liên thủ thì chỉ sợ trên giang hồ không ai thắng nổi.

Ngạo Ngọc Sương gật đầu. Ma Dao Liễu Cô Nguyệt lợi hại thế nào vừa rồi nàng đã chứng kiến tận mắt. Một tên đã lợi hại như thế, nếu cả năm tên liên thủ thì còn ghê gớm đến đâu?

Hàn Phương lại tiếp:

- Trung Châu Ngũ Tuyệt tuy hành hung tác ác đa đoan nhưng xưa nay trên giang hồ không người nào dám xuất diện chống lại. Nay chúng ta đã giết mất lão tứ của chúng, cô nương cho rằng chúng sẽ hành động như thế nào?

Ngạo Ngọc Sương trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nếu thế chúng nhất định sẽ truy sát tôi...

Hàn Phương lắc đầu:

- Không phải cô nương mà là tại hạ!

- Nhưng người giết Liễu Cô Nguyệt là tôi kia mà?

Hàn Phương nói:

- Trên đê bây giờ chỉ còn chúng ta thôi, và cũng chỉ có hai người chúng ta biết chuyện này.

- Nhưng tôi có thể chứng thực!

Hàn Phương khẩn khoản:

- Xin cô nương thiên vạn đừng làm thế!

- Vì sao?

- Vì khi biết chuyện, nhất định chúng sẽ tìm tại hạ truy sát.

Ngạo Ngọc Sương phản đối:

- Oan có đầu, nợ có chủ ...

- Nhưng giết cô nương xong, thế nào chúng cũng quyết truy sát tôi, cô nương có chứng thực cũng chỉ chết thêm một mạng người vô ích mà thôi ...

- Nhưng chính tôi gây nên tai họa, làm sao bắt đại hiệp gánh chịu vô lý thế được?

Đến lúc đó Hàn Phương mới thật thà thú nhận:

- Quả tình! Tôi muốn báo đáp đại ân cứu mạng của cô nương...

Ngạo Ngọc Sương cảm động nói:

- Xin đa tạ. Nhưng đại hiệp nghĩ xem, tôi làm sao mà yên tâm được?

- Cô nương nói ra câu đó, tại hạ có chết cũng không có gì ân hận nữa!

Ngạo Ngọc Sương bất giác buông một tiếng thở dài. Hàn Phương cười nói:

- Thật tình cô nương không nên để tâm tới tại hạ như vậy. Chúng không dễ tìm tới đâu.

- Chẳng lẽ đại hiệp quên chúng nghề nghiệp là gì?

- Tại hạ biết.

- Vì chúng là sát thủ chuyên nghiệp, bởi thế việc tìm người hoàn toàn không khó.

Hàn Phương vẫn cố thuyết phục:

- Nhưng dù sao chết một người vẫn tốt hơn hai người ! Biết đâu về sau cô nương có dịp báo thù cho chúng tôi?

Ngạo Ngọc Sương đăm chiêu hỏi:

- Chẳng lẽ ngoài cách đó, không còn biện pháp nào khác?

Hàn Phương cười khổ đáp:

- Trừ phi chúng ta cầu được một cao thủ đủ sức đối phó với chúng, nếu không chỉ biết nghe trời chịu mệnh thôi!

Ngạo Ngọc Sương mắt chột sáng lên.

Hàn Phương nói thêm:

- Chỉ sợ trên giang hồ không tìm được một người nào dám đắc tội với Trung Châu Ngũ Tuyệt!

- Ít nhất còn có ba người mà!

- Ai vậy?

Ngạo Ngọc Sương cười:

Thì Hoảng Tây Song Nghĩa và tôi chứ ai?

Hàn Phương cũng bật cười. Ngạo Ngọc Sương chột nghiêm giọng:

- Đủ khả năng đối phó với Trung Châu Ngũ Tuyệt, hiện tại trên giang hồ ít ra có hai người.

Hàn Phương cũng nghiêm mặt hỏi:

- Hai người nào?

Ngạo Ngọc Sương đáp:

- Một là cha tôi.

Hàn Phương mở to mắt hỏi:

- Lệnh tôn? Là ai thế?

- Ngạo Tiểu Sơn! Hàn Phương ngơ ngác một lúc mới nói:

- Chẳng trách! Kiếm thuật của cô nương thần tốc và chính xác như thế.

Ngạo Ngọc Sương lắc đầu nói:

- Bản lĩnh của gia phụ, tôi còn chưa học được năm thành.

Nàng thở dài tiếp:

- Xưa nay tôi vẫn nghĩ rằng mình không gây chuyện với người khác thì chẳng ai làm phiền đến mình, có luyện võ công hay không chẳng cần thiết lắm, nhưng nay xem lại thì không hẳn như thế. Sau này tôi phải khổ luyện mới được!

Hàn Phương gật đầu không đáp. Ngạo Ngọc Sương nói tiếp:

- Hiện tại cha tôi với Tam A Thảm đang du ngoạn gần Tô Châu, Hàn đại hiệp hãy nhanh đi tìm họ.

Hàn Phương ngập ngừng:

- Nhưng tôi...

Ngạo Ngọc Sương hiểu ý, ngắt lời:

- Ở đó rộng lớn, tìm người không phải chuyện dễ dàng. Hơn nữa đại hiệp còn chưa biết mặt họ, tuy nhiên...

Nàng dừng một lúc, nói tiếp:

- Nếu trong phạm vi mười ngày mà không tìm được họ thì cứ đến Hoàn Thúy Sơn Trang vì họ đã thỏa thuận mười ngày sau sẽ chờ tôi ở đó.

Hàn Phương trầm ngâm nói:

- Vị Tam A Thảm của cô nương là...

- Vị đó tên là Lỗ Tam Nương, là người trong Lỗ gia, công lực cũng rất cao cường.

Hàn Phương hỏi tiếp:

- Cô nương nói còn một vị thứ hai nữa là vị Lỗ Tam Nương đó hay sao?

Ngạo Ngọc Sương lắc đầu:

- Không phải!

- Thế là ai?

- Đó là. Nàng chợt đỏ mặt thêm:

- Là... một vị bằng hữu của tôi.

- Chắc rằng công lực của vị đó rất cao cường?

- Võ công cao hay thấp thì tôi không rõ lắm. Nhưng uy danh thì không kém gì gia phụ.

Hàn Phương nói:

- Lệnh tôn danh chấn giang hồ, người nào có thể so được với lệnh tôn...

Ngạo Ngọc Sương đáp:

- Lộ Vân Phi!

Hàn Phương sửng sốt hỏi:

- Có phải cô nương nói là... Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi không?

Ngạo Ngọc Sương gật đầu:

- Chính phải! Tôi sẽ tìm anh ấy.

Hàn Phương mặt tươi ra nói:

- Quả thật! Hai người này nếu liên thủ thì Trung Châu Ngũ Tuyệt không phải là đối thủ!

Ngạo Ngọc Sương cười:

- Bây giờ thì đại hiệp yên tâm rồi chứ?

Hàn Phương cũng cười nói:

- Tôi chỉ không yên tâm vì cô nương thôi, bây giờ biết cô có hai nhân vật cái thế này chiếu cố thì đương nhiên quá yên tâm rồi!

Ngạo Ngọc Sương dặn:

- Dọc đường đại hiệp nên cẩn thận giữ bí mật hành tung ...

Hàn Phương nói:

- Sau khi gặp được Lộ đại hiệp rồi, cô nương hãy mau về Hoàn Thuý Sơn Trang hội kiến.

Ngạo Ngọc Sương gật đầu:

- Tôi biết. Chỉ mong Hàn đại hiệp hãy cẩn thận.

Hàn Phương cười:

- Nếu là phúc thì không phải họa. Đã là họa thì tránh cũng không thoát. Mong sao trừng trị được năm tên ác ma đó, tôi có chết cũng không oán hận gì nữa! Nói xong bước đến bên cánh tay bị đứt lìa của mình cúi nhặt lên, sau đó mới bế thốc thi thể của lão nhị Giả Phụng vác lên vai nói:

- Cô nương, tái kiến!

Dứt lời băng mình lao đi.

o O o